

La infància, víctima de la crisi

Les crisis econòmiques no afecten tots els grups socials de la mateixa manera. Hi ha sectors minoritaris de la societat que se'n beneficien, d'altres es queden si fa no fa igual, mentre una majoria surten perjudicats en major o menor intensitat i, d'aquests darrers, una part més o menys important es poden veure arrossegats a situacions molt problemàtiques, d'autèntica exclusió social. El més greu de les crisis és que, a banda dels efectes immediats en el nivell de vida i la capacitat de consum de les persones, poden trencar definitivament les trajectòries vitals de moltes persones, posant-los en una situació de risc de marginació de la qual els serà molt difícil sortir fins i tot en el cas que millori la conjuntura econòmica general. Són persones que poden perdre el tren definitivament, perquè no l'han pogut agafar just en el moment que era imprescindible per garantir un recorregut vital adequat.

Diversos estudis publicats darrerament posen de manifest que és la infància el col·lectiu que amb més intensitat pateix aquest risc. És en el moment en què es determina el futur de les persones, quan les mancances de recursos materials i també afectius poden afectar molt negativament el desenvolupament equilibrat de la personalitat i el progrés educatiu. Les vicissituds de la vida adulta i les probabilitats de patir diverses formes d'infortuni social estan sovint relacionades amb situacions d'adversitat experimentades durant la infància. La crisi actual i el seu impacte sobre la infància està creant les condicions per convertir-se en un problema social de primera categoria quan aquests infants arribin a l'edat adulta.

No cal que atabali els lectors del **Pou Digital** amb xifres i resums de la gran quantitat d'informes que demostrin l'impacte de la crisi sobre la infància. Els que vulgueu aprofundir en el problema podeu llegir "L'impacte de la crisi en les famílies i la infància" publicat recentment en castellà com a resultat d'un estudi realitzat per l'Observatori Social d'Espanya i la Universitat Pompeu Fabra. Segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya (Idescat) en un any la pobresa entre els nens a Catalunya ha passat del 23,7% el 2010 al 27% el 2011, xifra que supera la mitjana espanyola, que és del 25,3%. Altres estudis situen l'índex de pobresa infantil a Catalunya en xifres superiors al 30%. Tots els estudis destaquen que un factor important d'aquesta situació és el fet que les polítiques públiques de suport a la família a l'Estat espanyol i a Catalunya són escasses i no poden esmoreir els efectes de la crisi econòmica.

La situació és tan preocupant que la Federació d'Entitats d'Atenció i d'Educació a la Infància i l'Adolescència (Fedaia) ha demanat en una carta als partits que formaran el futur Parlament català després de les eleccions del 25 de novembre que combatin la pobresa infantil. La Fedaia proposa fer "reformes estructurals" per col·locar el benestar de la infància com a eix de les polítiques públiques i que es dupliqui el PIB en inversió per situar-lo en la mitjana europea, que ronda el 2 per cent, per tal de poder prioritzar les ajudes condicionades a la renda i aconseguir que els col·lectius menys afavorits disposin dels "mínims necessaris" per tenir un nivell de vida adequat al llarg del seu cicle vital.